

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

na posiedzeniu w sprawie **M. O.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 23 lipca 2015 r.,

zażaleń skazanego i jego obrońcy

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt II AKo 41/15

o nieuwzględnieniu wniosku o zwolnienie z opłaty od wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

zmienić zaskarżone postanowienie i zwolnić skazanego M. O. od obowiązku uiszczenia opłaty.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt II AKo 63/15 Sąd Apelacyjny w Łodzi nie uwzględnił wniosku obrońcy skazanego M.O. o zwolnienie z opłaty od wniosku o wznowienie postępowania w przedmiocie zarządzenia wobec skazanego wykonania kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 18 kwietnia 1997 r., sygn. VIII K 359/97. Odmowę uzasadniono tym, że skazany otrzymuje systematyczne wsparcie finansowe, które przeznacza na własne potrzeby dokonując zakupów w kantynie, a zatem winien poczynić stosowne oszczędności pozwalające na uiszczenie opłaty od wniosku o wznowienie.

Postanowienie to zaskarżyli skazany i jego obrońca podnosząc, że środki jakimi dysponuje skazany są bardzo ograniczone (ok. 10 zł dziennie), zaś Sąd Apelacyjny nie ustalił na co są one przeznaczane, błędnie zakładając, że wszelkie zakupy dokonywane przez skazanego w kantynie stanowią wydatki nieuzasadnione. W konkluzji zarówno skazany, jak i jego obrońca wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia i zwolnienie skazanego od opłaty od wniosku o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenia zasługują na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Najwyższego uzyskiwane przez skazanego środki finansowe, nie pozwalają skazanemu na uiszczenie opłaty od wniosku o wznowienie bez uszczerbku dla utrzymania skazanego. Po pierwsze, z ustaleń Sądu Najwyższego wynika, że wsparcie to wbrew twierdzeniom Sądu Apelacyjnego nie jest systematyczne, np. w kwietniu i maju 2015 r. skazany nie uzyskał go w ogóle. Po drugie, Sąd Apelacyjny nie ustalił na jakie konkretnie potrzeby skazany przeznacza otrzymywane sumy, co więcej, błędnie założył, że są one pożytkowane na potrzeby nieuzasadnione, a zatem poczynienie oszczędności ich kosztem nie odbyłoby się z uszczerbkiem co do zaspokajania potrzeb życiowych skazanego. Zapatrywania Sądu Apelacyjnego nie sposób podzielić. W ocenie Sądu Najwyższego niewielkie sumy nieregularnie otrzymywane przez skazanego nie stanowią dochodu pozwalającego na poczynienie – bez uszczerbku w odniesieniu do potrzeb, które można uznać za podstawowe – oszczędności niezbędnych dla pokrycia opłaty od wniosku o wznowienie postępowania. Sam zaś fakt wydawania tego rodzaju środków przez skazanego w kantynie nie świadczy o możliwości poczynienia oszczędności, gdyż tego rodzaju zakupy są w warunkach izolacji więziennej również sposobem zaspokajania uzasadnionych potrzeb życiowych skazanego.

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.